

LBRIS

We know
books

Will Lowrey

CURAJ DE PISICĂ

Traducere din limba engleză
de Anca Cristina Ilie

2024

Capitolul I

Din ascunzătoarea lor din adâncuri, șobolanii zgreptăneau febril de sub podea. Dinții lor lungi creștau placașul șubred, aruncând așchii mărunte pe pământul de dedesubt. Ascunși în colțul îndepărtat al vizuinii lor întunecate, Percy și Fern se înghesuiau unul în altul, în timp ce pe lângă ei treceau alene păianjeni lungi și gândaci rotunzi.

Trecuseră ore întregi de când Mama plecase ca să caute de mâncare. De obicei, se întorcea înainte să se ridice luna pe cer. Percy se cuibări mai aproape de Fern; blănița lui aspră și murdară se lipi de a ei, căutând căldură.

Șobolanii răcăiau încontinuu scândurile din spațiul îngust, căutând să ajungă în locuința abandonată de deasupra lor. Prin ușa spartă de lemn mai ajungeau la ei doar ultimele raze ale soarelui; umbrele se întindeau pe sub casa dărăpănată.

Percy se dădu și mai aproape de Fern. Sora lui îi simțea frica. Îi simțea coastele mici tremurând lângă ea, iar blănița lui neagră ca funinginea se zbârlise. Fern își puse bărbia pe capul lui Percy ca să-l aline. Deși aveau aceeași vârstă, ea fusese întotdeauna mai curajoasă. Când Mama pleca din vizuină ca să caute de mâncare, îi încredința lui Fern grija față de Percy. Stăteau agățați așa unul de altul, în colțul ăsta întunecat, de câteva ore deja. Celelalte creaturi din catacomba întunecată,

De când erau aici, Mama pleca în fiecare seară din ascunzătoare ca să caute de mâncare și se întorcea adesea cu o pitulice sau o cârțiță micuță pentru ei. Dar Fern știa că de data asta era altfel. Simțea în adâncul sufletului că mama lor avea probleme. Până atunci, se întorsese mereu înainte ca pătura de întuneric să acopere complet cerul, iar ascunzătorea să se învăluie în cerneala nopții. Doar ideea de a-și petrece noaptea singuri în adăpost îi dădea fiori lui Fern.

Se ridică în umbrele amenințătoare. Lumina slabă a lunii ca de ceară se reflecta în blănița ei bălțată. Pe lângă ea, gândacii negri se adânceau mai mult în pământul noroios. Strâmbă din nas când simți mirosul de mucegai.

Îl înghionți pe Percy cu botul, făcându-l să se miște. PISOIAȘUL negru se ridică pe piciorușele tremurătoare, învăluit complet în umbră, doar un spectru în colțul întunecat – nu se vedeau din el decât ochii galben-verzui, care priveau lumea cu groază. Fern știa că trebuie să o caute amândoi pe Mama. Se uită în ochii lui Percy, fără să rostească un cuvânt, și totuși cu intențiile foarte clare, apoi pași ușor spre ieșirea din ascunzătoare, iar el o urmă îndeaproape.

Chiar în acel moment, aerul de dincolo de ușa crăpată pocni cu un sunet pătrunzător, străpungând urechile lui Fern. Pisicuța scânci și trupușorul ei se tensionă. Pereții se cutremurară o clipă parcă, iar apoi totul rămase nemișcat, sunetul ascuțit retrăgându-se spre un vid de tăcere ca de gheață. Fern rămase nemișcată în întuneric. Alături de ea, Percy tremura pe piciorușe șovăitoare, gata să cadă.

Pisicuța își recăpătă controlul și ciuli urechile – ascultând, extinzându-și simțurile sensibile dincolo de prag.

La mare depărtare, cerul nopții aducea cu el sunete slabe de voci omenesti strigând și răsând. Părea că niște bărbați se adunaseră lângă parc. Fern ridică cu grijă lăbuța din față și porni prin murdăria moale, pășind cu precauție. Ascultă apoi, atentă la fiecă zgomot. După câțiva pași, se întoarse și se uită înapoi după Percy. Ochii lui de culoare deschisă străluceau în întuneric din adâncurile ascunzătorii; pe fața lui era întipărită o expresie inconfundabilă de frică. Fern îl liniști din priviri și-i făcu semn s-o urmeze. Cu mare grijă, el începu să pășească afară, călcând adânc în pământul reavăn.

Pisicuța își scoase ușor capul prin ușă, iar blănița i se agăță de așchiile de lemn. Apoi rămase o clipă în prag, lăsându-și ochii să i se acomodeze cu întunericul nopții. Curtea din spatele casei abandonate li se așternea dinainte, la mică distanță de gardul din sârmă. Era plin de gunoi și de resturi – sticle sparte, ambalaje de fast-food decolorate, resturi de metal și tot felul de alte mizerii. În colțul îndepărtat, un balansoar ruginit zăcea trântit pe-o parte, cu stâlpul de susținere rupt sub propria greutate.

Din casele aflate de o parte și de cealaltă a curții, Fern auzea voci înăbușite ridicându-se spre cerul nopții. Din stânga, dinspre o fereastră deschisă, ajungeau până la ei sunetele unui televizor, acoperind doar vag zgomotul cratițelor. Mirosurile dulci de carne gătită pe aragaz ajungeau în curte și îi umpleau nările. Fern se sprijini pe etichetele din spate, iar mintea ei flămândă se umplu de mirajul unui ospăț cu resturi de la niște mese nevăzute, aflate de partea cealaltă a ferestrei. Din dreapta, auzi strigăte și voci furioase – un bărbat și o femeie

care se certau într-un apartament de la etaj. În jurul blocului, auzea portiere trântindu-se, pârâituri de aparate radio, voci amestecate în conversații și zgomotul unei biciclete ruginite. Orașul pulsa de viață.

Fern privi încă o dată în curte, în căutarea ratonilor sau a altor creaturi care ar putea să se ascundă acolo. Ochii ei ageri scrutau noaptea, căutând prin tufișuri și în spatele gunoaielor aruncate pe iarbă. După o clipă, pași cu precauție mai departe, ghemuindu-se cât mai aproape de pământ. De data asta, Percy o urmă fără să șovăie, iar cele două pisicuțe avansară rapid spre gardul din sârmă împletită, cu siluetele lor mititele aproape nevăzute în întuneric.

Fern se opri la gard, ascultând zgomotele obișnuite ale orașului, în căutare de semnale ale vreunei amenințări. Nu auzi nimic periculos, așa că se întoarse și se strecură prin deschizătura îngustă, înghesuindu-se între gaura zimțată și rugii de mure crescuți prin găurile în formă de romb. După ce trecu dincolo, făcu un pas înainte și ciuli urechile încă o dată, încercând să audă zgomote neobișnuite – sau pe mama lor. Percy alunecă ușor în urma ei, abia atingând gardul de sârmă cu trupul lui subțire.

În fața lor apăru conturul morii de hârtie abandonate, ca un monolit fără viață în noaptea neagră. Ferestrele sparte de pe fațada ei făceau să pară că forma întunecată a fabricii se uita peste pustiul urban cu niște ochi mari și morți. Pisicuța se ghemui și avansă spre marginea morii, unde erau cele mai întunecate umbre.

La jumătatea drumului spre clădire, îngheță cu lăbuța în aer, iar Percy se ciocni de ea. De undeva din față, de lângă vechile docuri de încărcare, urechile lui Fern prinseră șoaapte

de voci omenеști purtate prin briza răcoroasă a serii. Ochii i se îngustară ca niște fante, concentrându-se să vadă mai bine în întuneric. Chiar în fața lor, două siluete abia dacă se zăreau în noapte. Urechile ei înregistrară vocea șoptită a unei femei, apoi zgomotul unei țesături de pânză groasă și zdrăngănit de monede. Văzu cum bărbatul bagă mâna adânc în buzunar, apoi îi întinde femeii ceva, pe care aceasta îl pune în poșeta din piele închisă la culoare. Femeia aruncă o privire rapidă prin locul pustiu, apoi își aranjă bluza și dispăru după colț spre cartier, în timp ce bărbatul încălecă pe o bicicletă rablagită și o porni în noapte.

Fern și Percy rămaseră nemișcați în umbră mult timp, uitându-se după oamenii care plecau. Mama îi avertizase că vechea fabrică era periculoasă. În scurta lor viață, avuseseră parte de suficiente povești despre ce amenințare reprezintă omul, iar Fern știa că trebuie să aibă grijă cu lucrurile astea. Auzind zdrăngănitul bicicletei îndepărtându-se, Fern o porni înainte, cufundându-se în pătura de întuneric de lângă clădire.

Deasupra lor, cerul gri devenise de-a dreptul negru. Luna se ridicase, veghind solemn încă o noapte asupra orașului înfricoșător. Un vânt de toamnă bătea frenetic dinspre est, împrăștiind frunzele uscate din copacii risipiți și ridicându-i blănița lui Fern. Briza răcoroasă era suportabilă acum, însă pisicuța știa că, în curând, toamna va lăsa loc iernii și va sosi frigul care mușcă neiertător. Mama îi avertizase despre iarna care avea să se aștearnă, iar gândul la frigul care se apropia nu-i dădea pace nicum.

Cele două pisicuțe o cotiră pe după colțul morii de hârtie sub lumina slabă a stelelor, oprindu-se doar din când în

când ca să asculte și să privească în jur. Mai sus, dincolo de geamurile sparte, auzeau creaturi nocturne agitându-se în clădire – ratoni descurcăreți care-și croiseră drum înăuntru, șobolani insistenți care păreau să se găsească peste tot și mii de insecte nevăzute, ascunse sub podea sau târându-se pe zidurile clădirii vechi și dărăpănate.

Fern și Percy mai fuseseră o singură dată acolo. Când erau micuți, o urmaseră într-o zi pe Mama până la docul larg de încărcare. Stătuseră așezați și se uitaseră cum silueta ei elegantă și cenușie se ghemuise și sărise unul dintre pervazurile de jos, abia pășind pe rama ruginită a ferestrei metalice. Mama le aruncase o privire celor doi, făcându-le semn să i se alătore. Percy sărise primul și ratase pervazul ferestrei, alunecând înapoi spre rampa de încărcare. Fern așteptase răbdătoare ca fratele ei să mai încerce o dată. Percy își îndoise picioarele minuscule negre și sărise drept în sus, în aer. De data asta, ratase fără ca măcar să atingă pervazul. Frustrat, se dăduse la o parte ca să-i facă loc lui Fern.

Fern fusese întotdeauna mai mare și mai puternică decât fratele ei, care era slăbuț de-i numărai coastele prin blănița rară și neagră. Avea ochii de un galben-verde palid și foarte bulbucați, ca și cum ar fi fost tot timpul foarte mirat. În ciuda fragilității sale fizice, Percy își dădea toată silința în orice făcea, iar Fern îl admira pentru asta.

În acea zi, pe docul de încărcare, venise rândul ei să sară pe zid. Pășise în același loc de unde își luase avânt mama lor – mereu o observa pe Mama și învăța de la ea. Se ghemuise, țâșnise și aterizase ușor pe pervazul ferestrei lângă Mama, îndoindu-și picioarele ca să amortizeze căderea. Mama era

mândră de ea. Își aplecase capul ca să-i atingă obrazul lui Fern, torcând.

Mama se uitase apoi de jos spre Percy, care le privea de pe doc. Îi transmisese din priviri că aveau să se întoarcă repede. Apoi, își aplecase capul și se înclinase pe-o parte ca să treacă printr-o spărtură din fereastră, cu grijă să nu se rănească în cioburile ascuțite. Ca întotdeauna, Fern o imitase și se treziseră sus, pe o bordură de beton, deasupra podelei din fabrica prăfuită care se întindea la nesfârșit.

Fern nu văzuse niciodată un spațiu interior atât de mare. Cât vedea cu ochii, pe podeaua din beton, doar mașinării de fier ruginite, acoperite de un strat gros de mizerie și găinaț de pasăre în aerul stătut. Pe jos, erau multe piese metalice împrăștiate printre sticle sparte și cutii de carton. Soarele se filtra printr-o sută de geamuri de sticlă fisurată, spartă, luminând depozitul în nuanțe de alb pal și gri umbrat.

Deodată, Mama ciulise urechile. Departe, în celălalt capăt al depozitului, se ivise o figură umană. Ieșind din umbră, pielea lui întunecată părea prăfuită și uscată, ca și cum s-ar fi târât prin murdărie. Avea părul mat și răsucit, iar bărbia îi era acoperită de smocuri neîngrijite. Bărbatul se oprise, mormăind pentru sine, și apoi se sprijinise de zidul de beton, lăsându-se să alunece pe perete până la podea. Mama și Fern îl priviseră în tăcere din locul lor ascuns, apoi Mama se întorsese și ieșise încet înapoi pe pervaz. Așa cum făcea mereu, Fern o urmase pe Mama și ieșise și ea pe fereastră, apoi pe pervaz. Jos, Percy mieuna neliniștit, dornic să li se alătore. Ca răspuns, Mama se lăsase să cadă ușor, coborând mai întâi picioarele din față și apoi împingându-se în pervaz,